

Sygn. akt: II AKa 231/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski SSO del. Marcin Ciepiela (spr.)
Protokolant	Iwona Olszówka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie Ryszarda Chyrka

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 roku sprawy:

1) **A. H. (H.), s. J. i R., ur. (...) w E.,**

oskarżonego z art. 258 §3 kk, art. 54 §1 kks i inne;

2) **M. B. (1) (B.), s. Z. i U., ur. (...) w M.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

3) **Z. B. (B.), s. Z. i K., ur. (...) w P.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

4) **G. B. (B.), s. W. i A., ur. (...) w S.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks w zw. z art. 6 §2 kks w zw. z art. 37 §1 pkt 2 i 5 kks;

5) **M. B. (2) (B.), s. S. i K., ur. (...) w Z.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

6) **S. H., s. A. i G., ur. (...) w C.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 65 §1 i 3 kks w zw. z art. 6 §2 kks;

7) **R. K. (K.), s. S. i B., ur. (...) w L.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 65 §1 i 3 kks w zw. z art. 6 §2 kks;

8) **S. K. (K.), s. M. i J., ur. (...) w Z.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

9) ***Ł. K. (K.), s. J. i B., ur. (...) w Ż.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

10) ***J. L. (L.), s. S. i Z., ur. (...) w D.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

11) ***K. M. (M.), s. Władysława i Marii, ur. (...) w Z.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

12) ***M. H. (R.-H.), s. J. i E., ur. (...) w R.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

13) ***M. S. (S.), s. K. i M., ur. (...) w R.,***

oskarżonego art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

14) ***T. S. (S.), s. K. i M., ur. (...) w R.,***

oskarżonego art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

15) ***M. W. (W.), s. J. i D., ur. (...) w Ł.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

16) ***J. Z. (Z.), c. E. i H., ur. (...) w B.,***

oskarżonej art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

17) ***K. Z. (Z.), s. H. i B., ur. (...) w D.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

18) ***R. M. (M.), s. Z. i A., ur. (...) w Ł.,***

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych oraz prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K 118/13 oraz apelacji prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt II K 85/16

I. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K 118/13 w punktach 1, 2, 6, 49, 50, 51, 107, 108, 109 i 122, a w punktach 123, 124 i 126 w zakresie dotyczącym oskarżonych A. H., R. K. i M. W. oraz zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt II K 85/16 w punktach 1, 2, 3 i 5 oraz w tym zakresie przekazuje sprawę oskarżonych A. H., R. K., M. W. i R. M. do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w odniesieniu do oskarżonego A. H. – w punkcie 5 uchyla zawarte tam rozstrzygnięcie i w to miejsce na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 3 i 4 oraz orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

2. w odniesieniu do oskarżonego G. B.:

a) w punkcie 14 – w opisie czynu w miejsce zwrotu „w okresie stycznia 2010 roku w S., M. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż” wprowadza zwrot „w styczniu 2010 roku w nieustalonej miejscowości na terenie kraju poprzez nabycie”, a nadto eliminuje dwukrotnie użyty zwrot „nie mniejszej niż”, z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., a z podstawy wymiaru kary – art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w związku z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz obniża karę przez orzeczenie wyłącznie kary grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 70 (siedemdziesiąt) złotych stawka,

b) w punktach 15 i 16 – uchyla zawarte tam rozstrzygnięcia;

3. w odniesieniu do oskarżonego S. H. – w punkcie 37 w miejsce przypisanego tam czynu uznaje oskarżonego za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w M. (woj. (...)), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, przechowywał dla innej ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu, udzielając jej pomocy do popełnienia czynu zabronionego polegającego na uchylaniu się od opodatkowania przez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania, narażającego Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej 22.419,80 zł, czym wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych stawka;

4. w odniesieniu do oskarżonego J. L. – w punkcie 64 podwyższa wysokość kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe do 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując, że podlega ona wykonaniu,

5. w odniesieniu do oskarżonego M. H. – w punkcie 84 podwyższa wysokość kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe do 700 (siedmiuset) stawek dziennych, przyjmując, że podlega ona wykonaniu;

6. w odniesieniu do oskarżonych J. Z. oraz K. Z. – w punkcie 114 z podstawy prawnej orzeczenia o karze łącznej eliminuje art. 86 § 1 k.k.;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Częstochowie) na rzecz:

a) adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. H. w postępowaniu odwoławczym,

b) adwokata J. J. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. B. (2) w postępowaniu odwoławczym,

c) adwokata T. B. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. M. w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za postępowanie odwoławcze:

- od oskarżonego M. B. (1) kwotę 1720 (tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych,

- od oskarżonego Z. B. kwotę 1720 (tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego M. B. (2) kwotę 1300 (tysiąc trzysta) złotych,
- od oskarżonego S. K. kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych,
- od oskarżonego Ł. K. kwotę 3120 (trzy tysiące sto dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego K. M. kwotę 1860 (tysiąc osiemset sześćdziesiąt) złotych,
- od oskarżonego M. S. kwotę 3540 (trzy tysiące pięćset czterdzieści) złotych,
- od oskarżonego T. S. kwotę 3540 (trzy tysiące pięćset czterdzieści) złotych;

VI. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje:

- od oskarżonego A. H. tytułem orzeczonej w punkcie II.1 kary łącznej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych,
- od oskarżonego G. B. kwotę 1120 (tysiąc sto dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego J. L. kwotę 4380 (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt) złotych,
- od oskarżonego M. H. kwotę 10.100 (dziesięć tysięcy sto) złotych,

VII. zasądza od oskarżonych: M. B. (1), Z. B., M. B. (2), S. K., Ł. K., K. M., M. S., T. S., A. H., G. B., J. L. i M. H. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie po 31 (trzydzieści jeden) złotych;

VIII. zwalnia oskarżonego S. H. od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa;

IX. w części dotyczącej oskarżonych J. Z. i K. Z. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Marcin Ciepiera SSA Marek Charuza SSA Wiesław Kosowski

Sygn. akt: **II AKa 231/18**

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 458 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. ograniczone do części sporządzonej na wniosek w zakresie dotyczącym oskarżonych S. H., M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M.)

W sprawie o sygn. akt II K 118/13 Sądu Okręgowego w Częstochowie:

- M. B. (1) został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

IX. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1000 litrów (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 47.616 zł) oraz wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1000 paczek po 20 sztuk papierosów każda (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 10.428 zł), uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 58.044 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.,

X. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadzał do obrotu napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1000 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr (...) z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), charakteryzujące się podwyższoną zawartością alkoholu izopropylowego oraz obecnością jonów benzoesanowych wskazujących, że alkohol ten nie był alkoholem przeznaczonym do spożycia przez ludzi, tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208, poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- Z. B. został oskarżony o to, że:

XI. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XII. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1000 litrów (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 47.616 zł) oraz wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1000 paczek po 20 sztuk papierosów każda (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 10.428 zł), uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 58.044 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.,

XIII. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadzał do obrotu napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1000 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr (...) z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), charakteryzujące się podwyższoną zawartością alkoholu izopropylowego oraz obecnością

jonów benzoesanowych wskazujących, że alkohol ten nie był alkoholem przeznaczonym do spożycia przez ludzi, tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208, poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- S. H. został oskarżony o to, że:

XXVII. w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w C., S., R., J., D., M. i Z. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XXVIII. w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w M. i innych miejscowościach woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przechowywał dla innej ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu celem wprowadzenia ich do obrotu bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 22.419,80 zł, tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

- S. K. został oskarżony o to, że:

XLII. w okresie od lutego 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w C., S., R., J., D., M. i Z. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XLIII. w okresie od lutego 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w C., C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1500 litrów uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznej małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 71.424 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.,

XLIV. w okresie od lutego 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w C., C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wprowadzał do obrotu napoje spirytusowe znacznej wartości, w ilości nie mniejszej niż 1500 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr (...) z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), charakteryzujące się podwyższoną zawartością alkoholu izopropylowego oraz obecnością jonów benzoesanowych wskazujących, że alkohol ten nie był alkoholem przeznaczonym do spożycia przez ludzi, tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów

spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208, poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- K. M. został oskarżony o to, że:

LVII. w okresie od września 2009 roku do marca 2010 roku, w C., S., R., J., D., M. i Z. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

LVIII. w okresie od września 2009 roku do marca 2010 roku, w C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1200 litrów uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 57.139 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.,

LIX. w okresie od września 2009 roku do marca 2010 roku, w C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadzał do obrotu napoje spirytusowe znacznej wartości w ilości nie mniejszej niż 1200 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr (...) z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), charakteryzujące się podwyższoną zawartością alkoholu izopropylowego oraz obecnością jonów benzoesanowych wskazujących, że alkohol ten nie był alkoholem przeznaczonym do spożycia przez ludzi, tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2017 r. (sygn. akt II K 118/13) Sąd Okręgowy w Częstochowie:

w punkcie 7 – uniewinnił oskarżonego M. B. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku;

w punkcie 8 – uniewinnił oskarżonego Z. B. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku;

w punkcie 9 – uznał oskarżonych M. B. (1) i Z. B. (w ramach czynów opisanych w punktach IX i X oraz XII i XIII części wstępnej wyroku) za winnych tego, że w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 r., w Ż., C., M. i P., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1.000 litrów (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 47.616 zł) oraz wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1.000 paczek po 20 sztuk papierosów każda (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 10.428 zł) uchylali się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym narazili Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 58.044 zł, jednocześnie wprowadzali do obrotu ww. spirytus, a więc

napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1.000 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), przy czym przyjął, iż zachowania przypisane oskarżonym stanowią jeden czyn w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. stanowiący przestępstwo z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r., poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz stanowiący przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za przestępstwo powszechne z mocy art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r., poz. 1539) w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał każdego z nich na karę po 7 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo skarbowe na mocy art. 54 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał każdego z nich na karę po 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości po 110 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi po 70 zł, przyjmując, że zgodnie z art. 8 § 2 i 3 k.k.s., jako surowsze wykonaniu podlegają tylko kary orzeczone wobec każdego z oskarżonych za przestępstwo skarbowe w wymiarze po 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości po 110 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi po 70 zł;

w punkcie 10 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 70 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonych oskarżonym M. B. (1) i Z. B. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący po 3 lata;

w punkcie 11 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonych M. B. (1) i Z. B. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

w punkcie 12 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. B. (1) na poczet orzeczonej grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniu 26 kwietnia 2010 r., przy czym jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

w punkcie 36 – uniewinnił oskarżonego S. H. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVII części wstępnej wyroku;

w punkcie 37 – uznał oskarżonego S. H. (w ramach czynu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku) za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w M., woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przechowywał dla innej ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s., czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 22.419,80 zł, to jest przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 65 § 3 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł;

w punkcie 52 – uniewinnił oskarżonego S. K. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku;

w punkcie 53 – uznał oskarżonego S. K. (w ramach czynów opisanych w punktach XLIII i XLIV części wstępnej wyroku) za winnego tego, że w okresie od lutego 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w C. i R., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1.500 litrów uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 71.424 zł, jednocześnie

wprowadzał do obrotu ww. spirytus, a więc napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1.500 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), przy czym przyjął, iż zachowania przypisane oskarżonemu stanowią jeden czyn w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. stanowiący przestępstwo z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r., poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz stanowiący przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za przestępstwo powszechne z mocy art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r., poz. 1539) w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo skarbowe na mocy art. 54 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 130 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł, przyjmując, że zgodnie z art. 8 § 2 i 3 k.k.s., jako surowsza wykonaniu podlega tylko kara orzeczona wobec oskarżonego za przestępstwo skarbowe w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 130 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł;

w punkcie 54 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 70 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu S. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

w punkcie 55 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego S. K. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

w punkcie 56 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu S. K. na poczet orzeczonej grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniu 17 października 2012 r., przy czym jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

w punkcie 68 – uniewinnił oskarżonego K. M. od popełnienia czynu opisanego w punkcie LVII części wstępnej wyroku;

w punkcie 69 – uznał oskarżonego K. M. (w ramach czynów opisanych w punktach LVIII i LIX części wstępnej wyroku) za winnego tego, że w okresie od września 2009 roku do marca 2010 r., w C., R. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkazanego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1.200 litrów uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 57.139 zł, jednocześnie wprowadzał do obrotu ww. spirytus, a więc napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1.200 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), przy czym przyjął, iż zachowania przypisane oskarżonemu stanowią jeden czyn w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. stanowiący przestępstwo z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r., poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz stanowiący przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za przestępstwo powszechne z mocy art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006

r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r., poz. 1539) w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo skarbowe na mocy art. 54 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł, przyjmując, że zgodnie z art. 8 § 2 i 3 k.k.s., jako surowsza wykonaniu podlega tylko kara orzeczona wobec oskarżonego za przestępstwo skarbowe w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 120 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł;

w punkcie 70 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 70 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu K. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

w punkcie 71 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego K. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

w punkcie 72 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu K. M. na poczet orzeczonej grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniu 17 października 2012 r., przy czym jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

w punkcie 123 – na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa w części, w której oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzucanych im czynów oraz postępowanie zostało umorzone;

w punkcie 124 – na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2, 3, 4 i 5 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od wymienionych tam oskarżonych następujące kwoty: m.in. od oskarżonego M. B. (1) kwotę 1.720 zł, od oskarżonego Z. B. kwotę 1.720 zł, od oskarżonego S. H. kwotę 420 zł, od oskarżonego S. K. kwotę 2.000 zł, od oskarżonego K. M. kwotę 1.860 zł;

w punkcie 125 – na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił m.in. oskarżonego S. H. od ponoszenia wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa;

w punkcie 126 – na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków od wymienionych tam oskarżonych następujące kwoty: m.in. od oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M. kwoty po 878,05 zł.

Apelację od opisanego wyroku wnieśli (co do kwestii objętych niniejszym uzasadnieniem) obrońca z urzędu oskarżonego S. H. oraz obrońca z wyboru oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M..

Obrońca z urzędu oskarżonego S. H. zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania tego oskarżonego, tj. pkt 37 wyroku w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony miał wiedze na temat tego, w jaki sposób wykorzystywano jego posesję i posadowione niej budynki gospodarcze, tzn. do przechowywania tytoniu oraz spirytusu, w sytuacji, gdy w przedmiotowym okresie

oskarżony cierpiał na chorobę oczu, która całkowicie uniemożliwiła mu samodzielne i sprawne funkcjonowanie oraz jakiegokolwiek wizualne rozpoznanie zdarzeń wokół niego oraz osób wokół niego się znajdujących,

2) naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k., polegające na braku dostatecznego rozważenia wszelkich okoliczności i dowodów zgromadzonych w sprawie w szczególności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego w przedmiotowym okresie oraz tego, czy stan ten umożliwiał oskarżonemu normalne funkcjonowanie,

3) naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 5 § 2 k.p.k., polegające na bezkrytycznym przyjęciu przez Sąd I instancji, że do wypełnienia znamion czynu zarzucanego oskarżonemu nie jest konieczne, aby ten wykazywał się pełną sprawnością fizyczną i brak tej sprawności nie stał na przeszkodzie udostępnianiu pomieszczeń dla przechowywania tytoniu oraz spirytusu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, oskarżonego S. H. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego S. H. od wszystkich przedstawionych mu zarzutów. Ponadto, wniósł o zasądzenie na rzecz adw. M. K. wynagrodzenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym według norm przepisanych, oświadczając, że nie zostało ono dotąd zapłacone ani w części, ani w całości.

Z kolei obrońca z wyboru oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M. zaskarżył wyrok tylko w zakresie orzeczonych wobec nich kar grzywnien, tj. w części dotyczącej:

- oskarżonych M. B. (1) i Z. B. – pkt 9 wyroku w zakresie kary grzywny w wysokości 110 stawek dziennych po 70 zł stawka,
- oskarżonego S. K. – pkt 53 wyroku w zakresie kary grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 70 zł stawka,
- oskarżonego K. M. – pkt 69 wyroku w zakresie kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 70 zł stawka.

W każdej z odrębnych apelacji dotyczących wymienionych czterech oskarżonych ich obrońca zaskarżonemu wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonym w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary grzywny, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz przedstawia sobą nadmierną, zbytnią dolegliwość względem oskarżonych, którzy swoim postępowaniem – jakkolwiek naruszyli normy prawne i wypełnili znamiona czynów zabronionych – starali się osiągnąć dodatkowy dochód, utrzymując się z jedynie z pomocy synowi w działalności handlowej oraz z prac dorywczych (Z. B.) oraz mając na utrzymaniu rodziny: dwoje dzieci i małżonkę (M. B. (1) oraz S. K.), czy też troje dzieci (K. M.).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. H., mimo że żaden z zawartych w niej zarzutów nie okazał się zasadny, wywarła ten skutek, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść tego oskarżonego, a apelacje obrońcy oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M. zostały ocenione jako bezzasadne.

Zważywszy, że apelacja obrońcy oskarżonego S. H. była najdalej idąca, gdyż jako jedyna kwestionowała winę, zostanie ona omówiona w pierwszej kolejności.

Analiza zawartych w niej trzech zarzutów wskazuje, że wedle skarżącego naruszenie przepisów postępowania przez Sąd I instancji miało doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie świadomości cierpiącego na schorzenia oczu oskarżonego S. H. o przechowywaniu na jego posesji przedmiotów pochodzących z czynu zabronionego. Sam fakt przechowywania owych przedmiotów przez B. W. w ustalonej przez Sąd meriti ilości nie był natomiast kwestionowany.

Odnosząc się do wysuwającego się na plan pierwszy analizowanej apelacji zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oraz na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (postanowienie SN z 28 kwietnia 2015 r., II KK 89/15, OSNPG 2015/7-8/7, KZS 2015/7-8/26). Zdaniem Sądu odwoławczego, przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów podważających wiarygodność wyjaśnień oskarżonego S. H. została dokonana w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wszechstronny i bezstronny, i jako takowa nie wykracza poza swobodną oraz pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd I instancji zgromadził istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ze szczególnym uwzględnieniem materiałów niejawnych, nie naruszając art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zgromadzony materiał dowodowy poddał należytej analizie i ocenie, a dokonane w efekcie ustalenia faktyczne o świadomym przechowywaniu przez oskarżonego S. H. dla B. W. wyrobów akcyzowych w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu, zasługiwały na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji w badanym zakresie, wyrażoną na str. 42 pisemnych motywów części jawnej zaskarżonego wyroku i zawartą w ich części niejawnej oraz – aby się nie powtarzać – do niej odsyła. W szczególności, trafnie i racjonalnie, z uwzględnieniem depozycji procesowych B. W., zasad logiki i doświadczenia życiowego, Sąd I instancji jako niewiarygodne, a wręcz absurdalne, ocenił wyjaśnienia oskarżonego S. H., iż nie zna swojego numeru telefonu, ani nazwisk kolegów, którzy do niego przychodzili, a także mylił się w zapisywaniu swojego nazwiska. Ponad argumenty trafnie przytoczone przez Sąd meriti, warto wskazać, że w czasie trwania śledztwa, gdy oskarżony S. H. nadal dysponował orzeczeniem o niepełnosprawności w znacznym stopniu (k. 7448, 7449) i powoływał się na niedowidzenie (k. 6053), po osobistym odczytaniu podpisał protokół jego przesłuchania jako zgodny z jego wyjaśnieniami (k. 6054). Zatem, w tym przypadku nie tylko był zdolny do odczytania protokołu, ale i nie pomylił się w swym nazwisku.

Co jednak najistotniejsze, kwestia niedowidzenia przez oskarżonego S. H. w inkryminowanym okresie nie była sporna, ale zarazem na nią miało znaczenie dla podważenia wiarygodności obciążających oskarżonego S. H. depozycji procesowych B. W.. Te bowiem znajdowały pełne odzwierciedlenie w zgromadzonych w materiałach niejawnych zapisach rozmów telefonicznych, a przecież oskarżony S. H. nigdy nie twierdził, aby miał kłopoty ze słuchem lub mową. Dla popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu nie miały znaczenia schorzenia jego oczu, a wystarczające było ustne zaakceptowanie przechowywania na własnej posesji wyrobów akcyzowych w postaci tytoniu oraz nielegalnie odkażonego spirytusu, sprowadzonych tam przez B. W..

W realiach sprawy, zupełnie chybnym był zarzut obrazy normy z art. 5 § 2 k.p.k. Zauważyć należy, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo, nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary temu lub innemu dowodowi albo tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (por. postanowienie SN z 12 grudnia 2014 r., SDI 43/14, Prok.i Pr.-wkl. 2015/4/9, LEX nr 1565785, KZS 2015/3/36). Wyczerpująco przeprowadzony i prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy wyjaśnił wszystkie okoliczności, a w konsekwencji brak wątpliwości, które nakazywałyby stosowanie rzeczonyj reguły.

Mimo bezzasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego S. H., zaskarżony wyrok w punkcie 37 wymagał zmiany, gdyż dokonano w nim nietrafnej subsumpcji poczynionych ustaleń faktycznych pod konkretny przepis prawa.

Choć bowiem Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony S. H. przechowywał dla B. W. wyroby akcyzowe w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu (co miało istotne znaczenie dla narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 22.419,80 zł), to zachowanie oskarżonego S. H. nie wyczerpało znamion przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s. W szczególności, Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że wymienione wyroby akcyzowe stanowiły przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s. (nie wskazując zresztą przy tym konkretnego paragrafu tego przepisu).

Poczynienie szczegółowych rozważań prawnych wymaga przypomnienia zasadniczych faktów w analizowanym zakresie. W świetle niepodważanych ustaleń faktycznych Sądu meriti, niewątpliwie B. W. nie prowadził składu podatkowego, wobec posiadanych przez niego towarów akcyzowych nie zastosowano, ani nie zakończono procedury zawieszenia poboru akcyzy, a także, nie uzyskiwał on zezwolenia na wyprowadzanie jako podatnik wyrobów akcyzowych z cudzego składu podatkowego poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy. W przypadku suszu tytoniowego wskazuje się zresztą, że nie można w odniesieniu do niego popełnić czynu z art. 63 § 1 k.k.s., bowiem nie można zakończyć procedury zawieszenia poboru akcyzy od tego wyrobu (wyrok SA w Szczecinie z 19.03.2015 r., II AKa 281/14, LEX nr 1668681; I. Zgoliński, Komentarz do art. 63 k.k.s., teza 3 [w:] Kodeks karny skarbowy. Komentarz, pod red. I. Zgolińskiego, WKP 2018). Tym samym, posiadane przez B. W. wyroby akcyzowe nie stanowiły przedmiotu czynu z art. 63 § 1 lub 4 k.k.s.

Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy (str. 41 uzasadnienia), oskarżony S. H. na swej posesji przechowywał dla B. W. nielegalnie odkażony spirytus oraz tytoń nieposiadający polskich znaków skarbowych akcyzy nabyte przez tego ostatniego od oskarżonego A. H. i innych dostawców. Przy tym było jasne pochodzenie spirytusu, a co do tytoniu nie poczyniono ustaleń, aby został on sprowadzony na terytorium kraju z zagranicy. Wymienione wyroby akcyzowe nie stanowiły więc przedmiotu czynu zabronionego z art. 63 § 2 k.k.s. Nie były one również objęte dyspozycją art. 63 § 3 k.k.s., bowiem przepis ten dotyczy producentów niektórych wyrobów akcyzowych podlegających oznaczaniu znakami akcyzy, ale produkujących je legalnie poza składem podatkowym (T. Grzegorzyc, Komentarz do art. 63 k.k.s., teza 7 [w:] T. Grzegorzyc, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX 2009).

Zatem, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, przechowywane przez oskarżonego wyroby akcyzowe, nie stanowiły przedmiotu czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s.. Ponadto, bezspornie, wyroby akcyzowe przechowywane przez oskarżonego S. H. dla B. W. nie stanowiły przedmiotu czynów zabronionych określonych w art. 64 § 1 k.k.s. (bezprawny wywóz wyrobu akcyzowego) oraz w art. 73 k.k.s. (zmiana oznaczenia wyrobu akcyzowego).

W tym miejscu przypomnieć należy, że przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. nie może odnosić się do dowolnego przedmiotu akcyzowego, nieoznaczonego tym znakiem, ale tylko do przedmiotu czynu zabronionego określonego w art. 63, 64 lub 73 k.k.s. Przedmioty akcyzowe przemycone na terytorium Polski stanowią przedmiot przestępstwa skarbowego z art. 65 § 1 k.k.s., gdyż zachowanie takie określone zostało w art. 63 § 2 k.k.s. Większość pozostałych zachowań wskazanych w art. 63, 64 i 73 k.k.s. bądź odnosi się wprost do różnych alkoholi, bądź towarów, dla których zmieniono przeznaczenie akcyzowe oraz wydanych bez upoważnienia poza skład podatkowy (wyrok SA w Szczecinie z 25 lutego 2016 r., II AKa 226/15, LEX nr 2025614). Żadne z opisanych zachowań nie dotyczy przypadku nielegalnej produkcji alkoholu, która stanowi przestępstwo skarbowe z art. 54 k.k.s., zatem nabycie takiego alkoholu, przewożenie lub posiadanie nie stanowi przestępstwa z art. 65 k.k.s.

Jednak, mimo że swym zachowaniem oskarżony S. H. nie wyczerpał znamion czynu z art. 65 k.k.s., to dopuścił się pomocnictwa do przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. popełnionego przez B. W..

Szeroką analizę tego przestępstwa przy okazji omówienia sytuacji prawnej innych oskarżonych przeprowadził Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a wobec jej trafności generalnie wystarczające jest odesłanie do niej. Niniejszym zauważyć jedynie należy, że przedmiotem czynu przypisanego oskarżonemu S. H. były alkohol etylowy oraz tytoń, stanowiące wyroby akcyzowe w rozumieniu ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (jt.Dz.U.2018.1114 ze zm.), zwanej dalej u.o p.a. Zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 4 u.o p.a. (w brzmieniu obowiązującym w roku 2010) przedmiotem opodatkowania akcyzą było nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony.

Zauważyć należy, że przechowując nielegalnie odkażony spirytus oraz tytoń dla B. W., oskarżony S. H. nie był ich posiadaczem samoistnym. Skoro B. W. nabył je, a potem sprzedawał, to on był posiadaczem tych wyrobów akcyzowych i on nie ujawniał przedmiotu i podstawy opodatkowania ich podatkiem akcyzowym. Zachowanie oskarżonego S. H. ułatwiło dokonanie tego czynu, wyczerpując tym znamiona pomocnictwa z art. 18 § 3 k.k. (recypowanego przez art. 20 § 2 k.k.s.). Treść materiałów niejawnych, a także wygląd przechowywanych przedmiotów (spirytus w plastikowych butelkach jednolitrowych, tytoń w dużym worku) wskazywały, że oskarżony S. H. miał świadomość, iż przechowywane przez niego wyroby akcyzowe nie są oznaczone polskimi znakami skarbowymi akcyzy, a B. W. nie ujawnia przedmiotu i podstawy opodatkowania ich podatkiem akcyzowym, a więc swym działaniem co najmniej godził się na popełnienie przez wymienionego czynu z art. 54 k.k.s. Zważywszy na ilość wyrobów akcyzowych, przekładających się na tzw. małą wartość podatku narażonego na uszczuplenie, pomocnictwo dotyczyło czynu z art. 54 § 2 k.k.s.

Z powyższych względów, Sąd Apelacyjny w punkcie II.3 zmienił zaskarżony w punkcie 37 w ten sposób, że w miejsce przypisanego tam czynu uznał oskarżonego S. H. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w M. (woj. (...)), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, przechowywał dla innej ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu, udzielając jej pomocy do popełnienia czynu zabronionego polegającego na uchylaniu się od opodatkowania przez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania, narażającego Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej 22.419,80 zł. Zachowanie to, z uwagi na podjęcie kilku zachowań w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, zakwalifikowano jako wyczerpujące znamiona przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd odwoławczy zauważa, że mimo dokonania opisanej zmiany, nie doszło do naruszenia art. 454 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (stosowanym z uwagi na datę wniesienia aktu oskarżenia), gdyż nie tylko nie orzeczono surowszej kary pozbawienia wolności, ale w ogóle takiej kary nie wymierzono.

Za przypisany S. H. czyn Sąd Apelacyjny na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. skazał oskarżonego na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 zł stawka. Określając wysokość, uwzględniono dyrektywy z art. 12 § 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s., w tym zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości i zawinienia oskarżonego, które nie były znaczne. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny, stosownie do art. 23 § 3 k.k.s. uwzględniono dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony S. H. utrzymuje się wyłącznie ze świadczenia emerytalnego i nie ma możliwości podjęcia prac dorywczych. Zadecydowało to o przyjęciu stawki dziennej w wysokości zbliżonej do minimalnej, a zatem niższej niż przyjęta przez Sąd Okręgowy w stosunku do któregośkolwiek z oskarżonych.

W tym zakresie warto przypomnieć, że w świetle dyspozycji art. 23 § 3 k.k.s. oczywiste jest, że punkt wyjścia limitujący dolną granicę stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu (wyroki SN z: 29 lipca 2015 r., II KK 118/15, LEX nr 1781772; 28 czerwca 2012 r., III KK 397/11, LEX nr 1212891; z dnia 10 listopada 2011 r., II KK 259/11, LEX nr 1084720; z dnia 5 maja 2010 r., III KK 432/09, LEX nr 584767; z dnia 5 listopada 2008 r., V KK 116/11, OSNKW 2009/1/8). W wypadku czynu ciągłego czas ten wyznaczany jest datą ostatniego z podjętych

przez oskarżonego działań składających się na przestępstwo kwalifikowane z art. 12 k.k. lub art. 6 § 2 k.k.s. W razie braku możliwości precyzyjnego określenia punktu czasowego stanowiącego końcowy moment działania sprawcy za czas popełnienia takiego przestępstwa, w rozumieniu art. 6 § 1 k.k., traktować należy ostatni dzień ostatniego miesiąca roku do którego oskarżony podejmował, składające się na czyn ciągły, jednostkowe działania (wyrok SN z 28 czerwca 2012 r., III KK 397/11, LEX nr 1212891). Oskarżony S. H. dopuścił się przypisanego mu czynu w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r. Punktem wyjścia limitującym dolną granicę stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe stanowiła zatem kwota minimalnego wynagrodzenia określona na rok 2010 r., która – zgodnie z obwieszczeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lipca 2009 r. (M.P. Nr 48, poz. 709) w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za prace w 2010 r. wynosiła 1317 zł (brutto). Jedna trzydziesta minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2010 r. była zatem równa kwocie 43,90 zł i wartość ta stanowiła dolną granicę wysokości jednej stawki dziennej grzywny, która mogła być orzeczona w stosunku do oskarżonego.

Przechodząc do analizy zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M., zauważyć należy, że dotyczyły one wyłącznie niewspółmierności kar grzywny orzeczonych tym oskarżonym. Zważywszy, że w myśl art. 447 § 2 k.p.k. apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, Sąd odwoławczy przeanalizował je w zakresie wynikającym z tego przepisu. Zarazem, wobec braku bezwzględnych przyczyn odwoławczych, nie było jakichkolwiek podstaw, aby w niniejszym uzasadnieniu rozważać inne zagadnienia, w tym z zakresu ustaleń faktycznych, oceny dowodów lub kwalifikacji prawnej. Stąd, żądanie obrońcy oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M. wyrażone we wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego „w całości” mogło wywrzeć ten tylko skutek, że zostało ono sporządzone w części dotyczącej zbadania trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji o karach wymierzonych tym oskarżonym.

W tym aspekcie przypomnieć należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary pozostający w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (wyrok SA w Poznaniu z 4 lipca 2013 r., II AKa 125/13, LEX nr 1345555; wyrok SA w Lublinie z 4 czerwca 2014 r., II AKa 72/14, LEX nr 1493773). Przy tym, na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyrok SA w Warszawie z 18 września 2013 r., II AKa 258/13, LEX nr 1392054; wyrok SA w Łodzi z 29 października 2013 r., II AKa 196/13, LEX nr 1386142; wyrok SA w Łodzi z 28 stycznia 2014 r., II AKa 264/13, LEX nr 1425460; wyrok SA we Wrocławiu z 17 maja 2012 r., II AKa 125/12). Zauważa się też, że z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (wyrok SA w Lublinie z 25 września 2013 r., II AKa 154/13, LEX nr 1375821). W szczególności, zarzut rażącej niewspółmierności kary polegać może na wykazaniu, że prawidłowo ustalone okoliczności mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (wyrok SN z dnia 23 października 1974 r., V KRN 78/74, OSNKW 1974/12/234; aprobowany przez M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, z. 9, s. 37).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w odniesieniu do oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M. do wymierzenia tak rozumianych rażąco niewspółmiernych kar nie doszło. W szczególności, wobec skazania za przestępstwa skierowane przeciwko interesom fiskalnym Państwa nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia oskarżonym kar grzywny. Zarówno ich wysokość, jak i liczba stawek dziennych zostały orzeczone z zachowaniem dyrektyw przewidzianych w Kodeksie karnym (za przestępstwa powszechnie) oraz w Kodeksie karnym skarbowym (za przestępstwa skarbowe).

Sąd meriti w odniesieniu do każdego z oskarżonych, przestrzegając wymogu z art. 23 § 3 k.k.s. uwzględnił dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku daje wyraz temu, że wymierzając kary wzięto pod uwagę, iż oskarżony M. B. (1) osiąga dochód w wysokości 2.000 zł i ma na utrzymaniu dwoje dzieci (str. 25), oskarżony Z. B. utrzymuje się z prac dorywczych (str. 25),

oskarżony S. K. utrzymuje się z prac dorywczych i ma na utrzymaniu dwoje dzieci (str. 64), a oskarżony K. M. uzyskuje dochód w wysokości 2.000 zł i ma na utrzymaniu troje dzieci (str. 87). W tej sytuacji, nie było podstaw do podważenia prawidłowości wysokości stawek dziennych, które istotnie – jak za każdym razem podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – zostały ustalone w dolnej wysokości.

Również liczba stawek dziennych grzywny wymierzonych wymienionym oskarżonym, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacjach, w przypadku każdego z oskarżonych uwzględniała zasady prewencji ogólnej i szczególnej wyrażone w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 12 § 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s., w tym stopień społecznej szkodliwości i zawinienia sprawców oraz ich postawę, w tym prezentowaną w toku postępowania.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku bezwzględnych przyczyn odwoławczych, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zmieniono zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego S. H. w opisany wyżej sposób, utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie.

Z uwagi na niełatwą sytuację materialną S. H., Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. (w punkcie VIII wyroku) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa.

Na mocy art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze oraz § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714) zasądzono (w punkcie IVa wyroku) od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 738 złotych (w tym 23% VAT) tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. H. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonych M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M. od kosztów sądowych.

Wobec nieuwzględnienia środków odwoławczych, wniesionych przez obrońcę wymienionych, w myśl art. 636 § 1 k.p.k. obciążały tych oskarżonych koszty procesu za postępowania odwoławcze. Złożyły się na nie wyliczone w punkcie V wyroku na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłaty za postępowanie odwoławcze w kwotach: po 1720 zł od oskarżonych M. B. (1) i Z. B., 2000 zł od oskarżonego S. K. oraz 1860 zł od oskarżonego K. M..

Na wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 31 złotych, o których orzeczono w punkcie VII wyroku od oskarżonych: M. B. (1), Z. B., S. K. i K. M., złożyły się: 30 zł tytułem opłaty za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (§ 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz.U. 2014.861 ze zm.) oraz 1 zł z tytułu 1/19 (w zaokrągleniu) ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism w każdej instancji (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa postępowaniu karnym, tj. Dz.U.2013.663).

SSO (del.) Marcin Ciepiela SSA Marek Charuza SSA Wiesław Kosowski